

Slovo k povzbuzení na sobotu 25. dubna 2020, na svátek sv. Marka...
Biblická čtení: 1Petr 5,5b-14; Ž 89; Mk 16,15-20

Milé sestry, milí bratři,

dnes máme další svátek, a to svátek svatého Marka: Evangelisty, žáka svatého Petra, spolupracovníka svatého Pavla, pozdějšího biskupa v egyptské Alexandrii a mučedníka, od 9. století pohřbeného v Benátkách. Svátek světce, jehož jméno – navzdory všem ostatním informacím, které o něm máme, ať už z Nového zákona či z pozdějších legend – máme spojené především s nejstarším a nejprůzračnějším sepsáním evangelia. Jako evangelistu si také Marka zpravidla vybavíme: zobrazeného s knihou či svitkem evangelia a lvem, neboť jeho sepsání začíná Kristovým pokušením na poušti (kde sídlí divoká zvířata).

A je tomu tak bezpochyby dobře, že Marek je pro nás především právě evangelistou, protože to bylo také to největší, co v životě učinil a mohl učinit: napsat radostnou zvěst o Pánu Ježíšovi, a tak ji zprostředkovat druhým. A kupodivu právě především v tom, v bytí svatým evangelistou by nám měl být svatý Marek vzorem, a to vzorem nám všem.

Nikdo z nás samozřejmě nemůže být biblickým autorem, svatopiscem ve vlastním slova smyslu. Nikdo z nás nemůže být evangelistou, jako jimi byli Matouš, Marek, Lukáš a Jan, respektive všichni ti, kteří se – Bohem inspirováni a vedení, od prvních svědků událostí až po konečného redaktora novozákonního textu – podíleli na vzniku Božího slova Nového zákona. Pán Ježíš už vstoupil na nebesa, evangelium je napsáno a kanonizováno, a jak praví klasická formulace, normativní část Božího zjevení skončila smrtí posledního apoštola, respektive konečnou podobou biblického textu. K textu Nového zákona, k Božímu slovu už není co dodat.

Není sice co dodat písemně, ale je mnoho co dodat životem. Křesťan přeci, jak se často říká, by měl být živým evangeliem, měl by žít to, co v evangeliu čte, a tak se stát jeho prvním ztělesněním, prvním a srozumitelným vyslovením pro své okolí. Na životě křesťana by měl druhý člověk vidět to, co si v samotném textu evangelia může přečíst. Vždyť sám Pán Ježíš na více místech říká, že na životě jeho učedníků by mělo být poznat, kým je on sám, jak on sám v nich přebývá. Proto se také Kristovým následovníkům již v biblické Antiochii začalo poprvé říkat „křesťané“ (v řečtině *christianoí*, doslova „kristovci“). Apoštol Pavel k tomu má navíc v jednom ze svých listů (konkrétně v Druhém listě Korintským) krásné slovo: „na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Pána, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě, to vše mocí Ducha Páně“.

Je to samozřejmě stále opakované téma – být pro své okolí ztělesněním evangelia, živým evangeliem – , ale dnešní svátek k takovému zopakování přímo vybízí, a to nás všechny, ať je naše životní povolání jakékoli. O to svým životem pro své okolí „vypsat“ evangelium se totiž týká náš všech, může a má se o ně pokusit úplně každý z nás. Nikdo totiž nežije ve vzduchoprázdnu, máme kolem sebe jiné lidi, své bratry a sestry, ke kterým jsme posláni jim zvěstovat evangelium. „Žádný člověk není ostrov sám pro sebe, každý je kus nějakého kontinentu, nějaké pevniny“, jak by řekl John Donne.

Každému z nás je proto určen „velký misijní příkaz“ jít do celého světa a hlásat evangelium, který slyšíme v dnešním úryvku (podle Markova sepsání). Jít do celého svého mikrosvěta, který nás obklopuje, ve kterém žijeme, do kterého jsme vrženi, k lidem kolem sebe a jim hlásat evangelium svým životem, a když Bůh dá, i slovem.

V tomto poslání „napsat“ evangelium svým životem, stát se „svatopiscem“ není jen úkol, ale i veliká a radostná útěcha: Útěcha, že život nikoho z nás v tomto ohledu nemůže být zbytečný a už vůbec ne nadbytečný. Díky tomu, že nikdo z nás není ostrov, každý z nás je součástí světa a má kolem sebe aspoň nějaké lidi, za které Pán Ježíš zemřel i z mrtvých vstal, má tento úkol opravdu každý, a to po celou dobu svého života. Od narození až do smrti, dokud nás Bůh v tomto světě nechává. I právě proto, že stále máme být „svatopisci“, a tak zprostředkovateli

Boží dobroty, Boží radostné zvěsti. Po celý život máme být ne nepodobni svatému Markovi, autorovi nejprostšího sepsání radostné zvěsti, jehož svátek dnes slavíme.

A možná právě současná doba, kdy mnozí lidé jsou tak sami, další ve strachu a tísní, anebo vyčerpání či nemocní, jiní se cítí třeba málo využití, možná neužiteční, možná zapomenutí a tak dále, je pro „psaní evangelia“ doba příhodnější než kterákoli jiná. S Boží pomocí, samozřejmě, a na přímluvu svatého Marka, evangelisty.